

Juffrouw Bettemie vond het gelukkig als je bij je dood om nog iets anders betreurd werd dan om je geld.

— De Oost is een ongezond klimaat, zei de heer de Breul, alsof hij niets gehoord had. — Toch was Constant sedert zijn terugkeer in 't Vaderland veel bijgekomen. Toen hij uit Indië kwam, had ik hem geen jaar leven meer gegeven.

— Och, een mensch is altijd in perikel, zoolang hij leeft, zei zijn zuster droog.

— De de Breuls hebben in den regel een sterke gezondheid en worden oud, merkte de heer de Breul op. Hij dacht aan zijn eenig kind, en zuchtte. — Ik wou dat Betty wat meer van hen had!

Alsof hij die verzuchting luide had' uitgesproken, vroeg juffrouw Bettemie: — Hoe maakt je dochter het? Ik heb haar in lang' niet gezien Niet dat ik het kwalijk neem Wat heeft een jongmeisje bij een oud mensch als ik!

— Foei zuster, je petekind!

— Wat petekind? Het kind, dat naar *mij* heet, heet Bettemie! Hoe maakt ze 't?

— Ze ziet bleek en ze heeft denzelfden hoest als Adrienne, m'n goeie vrouwtje

— Och ja, alle menschen zijn goed nà hun dood. Zij was véél te goed! Betty, zooals jelui haar noemt, gaat denzelfden weg als haar moeder op.

— De professor zei toch

— De professor kan zeggen wat hij wil: daar is geen kruid voor gewassen: al de Mérincourts gaan heen aan de tering.

De heer de Breul huiverde. Hij wist wel dat die woorden zijner zuster hem den heelen avond zouden bijblijven. — 't Was misschien beter geweest, gaf hij ten antwoord, — als ik je van avond niet meer gedérangeerd had, maar Eduard schreef zoo speciaal, dat de kennisgeving ook aan jou was Enfin, ik heb gedaan wat mij werd opgedragen.

Juffrouw Bettemie rees overeind en nam den blaker op, alsof zij wilde zeggen: als je daarvoor gekomen bent, heb je je boodschap gedaan, en kunt nu wel heengaan. Ze deed een paar schreden naar de deur. — „Bonsoir”. — „Bonsoir!” zei haar broer. Ik ga zien dat ik een kop thee krijg.

— Thee kan ik je niet meer presenteren; dan had je vroeger moeten komen, zei juffrouw Bettemie, reeds in de gang om haar broer uit te laten.

De heer de Breul wachtte tot zijn zuster de voordeur had ontgrendeld, er de ketting afgedaan en het nachtslot omgedraaid. Door een kiertje liet zij hem ontsnappen. De deur viel achter hem dicht. Zijne voetstappen gleden onhoorbaar over de versch gevallen sneeuw; geen enkel geluid werd er op de geheel verlaten straat vernomen; alleen hoorde hij nog huizen ver het knarsen der grendels en van het slot, en het rammelen der ketting tegen de ouderwetsche massieve voordeur zijner ouderlijke woning.

De juffrouw had nog eens gekeken om zich te overtuigen, dat de deur met alle zorgvuldigheid gesloten was. Zij liep de groote, koude gang door,